

I. VEČENAJ, *Jorgovan f struganki*

Švarcovoju i Kranjčevićovoju ul. u Zagrebu (1969) te doma narodnog zdravlja u Velikoj Gorici (1971).

BIBL.: *Stambeni kompleks*, ČIP, 1955, 38; *Stambene i industrijske zone u generalnom planu Siska*, ibid., 1956, 55; *AR-59* (monografija), Zagreb 1971; *Skica za portret Josipa Seissela*, u knjizi: V. Bužančić, Josip Seissel, Bol 1989.

LIT.: D. Salopek, Arhitektonski rizik za planerske papire, ČIP, 1979, 9. — Urbanistički institut Hrvatske 1947–1987, Zagreb 1987. J. M. M.

VECCHIETTI, Emil, graditelj i slikar (Split, 5. VIII. 1830 — 10. VI. 1901). Diplomirao filozofiju i matematiku u Padovi 1853. Slikarstvo učio kod Vincenza Gazzola, a arhitekturu na Umjetničkoj akademiji u Padovi gdje je doktorirao 1853. Od 1854. inženjer u Građevnoj direkciji u Zadru, potom u Veneciji. Nakon toga profesor crtanja na Velikoj realci u Splitu. S kćerkom Reginom, udanom Bilinić, vodio priv. slikarsku školu (prve pouke V. Draganji, E. Vidoviću, T. Rosandiću, I. Meštroviću). Izrađivao nacрте arhit. dekoracija, oltare i nadgrobnе spomenike za kiparsko-klesarsku radionicu P. Bilinića. Poznati su njegovi portreti P. Bilinića, G. Giovannizija. Projektirao pravosl. crkve u Dubrovniku i Skradinu, kat. crkve u Veloj Luci, Kaštel Kambelovcu, Solinu i crkvu Gospe od Dobrića u Splitu, zvornike u Dobroti i Jelsi, samostan isusovaca i klarisa u Splitu, službenica milosrdnica u Malome Lošinju, Općinsku palaču i Bundićevo kazalište u Dubrovniku (1864) te Općinsko kazalište (1893) i dvije kuće Katalinić u Splitu (srušene). Građevine je projektirao u neohistorijskim stilovima.

LIT.: D. Kečkemet, Splitski arhitekti prošlog stoljeća, Slobodna Dalmacija, 4. VIII. 1951. — Isti, Emanuel Vidović, Zagreb 1959, str. 113. — C. Fisković, Tri ikone u Splitu, Zbornik za likovne umjetnosti (Novi Sad), 1975, 11, str. 241–246. — Isti, O graditeljima Josipu Sladi i Emiliju Vecchietiju u Splitu, Kulturna baština, 1987, 17. D. Ki.

VEČENAJ, Ivan, naivni slikar (Gola kraj Koprivnice, 18. V. 1920). Završio četiri razreda osnovne škole i izučio tkalački zanat; bavio se poljodjelstvom. Od 1935. nastaju njegovi crteži i tempere dokumentarnoga značaja (*Žena vija*, 1935; *Čuvar svinja*, 1936; *Krave se bodu*, 1937). Na izložbama se pojavljuje 1954. djelima koja pripadaju tzv. seoskome amaterizmu (*Voženje drva*, 1954). Ubrzo poslije toga njegovo svladavanje prostora postaje sigurnije, a mogućnost skladanja mnogobrojnih elemenata sve očitija (*Obed v polju*, 1956; *Japa čeka zajca*, 1957). Djelomično usvaja način hlebinske škole, opservacija mu je sve oštija, ali je izraz još uvijek »primitivan« (*Mešetar*, 1957; *Svati*, 1960). Likovi su karikirani i burleskni, a osobito je naglašena slikovitost motiva (*Sajam na selu*, 1960). Slijedi razdoblje izmišljenih i magičnih prizora, u kojemu prevladavaju noćni ugođaji u scenografiji panonske Arkadije. Poslije 1962. proširuje ikonografiju hlebinskoga kruga biblijskim i sakralnim motivima, smještenima u podravskome krajoliku izrazite ekspresivnosti (*Jeva dale nemre*, 1962; *Mojsije*, 1965; *Bijeg u Egipat*, 1967). Boje su sjajne i zasićene, svjetlost i oblici »barokizirani«, a tehnička virtuoznost dovedena do krajnjih granica (*Evangelist Marko*, 1970; *Mojsije na Crvenom moru*, 1973; *Krist na križu*, 1974). Njegovi portreti i mrtve prirode odlikuju se hiperrealističkim postupkom i lirskim pojedinostima (*Japa študerajo*, 1965; *Jorgovan na stolu*, 1965; *Kruške i plavi lonac*, 1967; *Autoportret*, 1974). U crtežima, koji prate razvojnu liniju Večenajeva slikarstva, zapažaju se sve njegove karakteristične stilske mijene i obrati. Temelj im je pučka narativnost i naglašena patetičnost rustičnih ili »manirističkih« oblika (*Sprevod*, 1962; *Žena ide na pijac*, 1971; *Krist na križu*, 1974). — Samostalno je izlagao u Varaždinu, Koprivnici, Zagrebu, Splitu, Ženevi,